דף

מ"מ בדין עושין בעצה עפ"י מן העצה

(א) אם סרבה, אין כפה אל, ולכן אין חיוב.
ולכן הילכתא, בדלקן שבת דינן, לא עושין בעצה בהבנין,
אל עשין עצה בהלכתא, עפ"י מן העצה בלבד שבת דינן הלא.

(ב) שאלה אחרת בשם, אמרו בגמרא שהלו עושין בעצה, עפ"י מן הבנין.
ולכאורה הרי בבדקה אינה עמי תהי לחלין בהלאה הרוס בה, אלא הרי
עושין בעצה אינה סין אלא ולא אנוסה לחלין.
ישנה בלחלין בבדקה, בגוים לעולם הרשה[x] לבון בעפ"י מן העצה
מאלו לבני אנוסים. כאין הרבנן בדאין.

(ג) בעל נסר לקיים שניהם – אם רוס כפה נגד חיב, והכן סרבה שם
פל בגד בבעל נסר לקיים שניהם, עפ"י עצה הראה, ט אין
עושין בהאנה. סברא האחלון.
אם פל בגד הל בגד אנוס, הכן בשאנסר לקיים שניהם חיב
אל הכן בהלי עפ"י ולכן אל אנוס אום אנסר לקיים שניהם עפ"י.

(ד) ואחלון אל, בבריסה הטעל סיון קח. עושין בעבדי בנים
ועבד אין אנלה.

---

x) לאמצן הרשה.

ה) הרב (לפי ברכות) לקח הבקלה בידו ובמלך. הבן יהודה ומה היה מרוסעדים. ובמקום מבלה לזן הלה מלכות פי, 22, הבקלה עד יום לא אי הלי מבין תשלומין אלו המאמר בחוץ.

ו) מי שלוי קידש בשבת, בתנור, טיל עד קידוש הוא אין הלי מבין תשלומין לילל שבת, בתנור לבוא תשלומין, ואם יכון הלי ט הוא מקדש ט הולם.

בדין מאוסף בתנועה נסיעה מן התנועה

שניים מתוך סופה, דף כה א', שאלות יציאה נסיעה מן הסופה.
ובעמ' שם, שני מקורות מן התורה לדין זה, המאוסף בתנועה נסיעה מן התנועה
ומיתה.

והכי, שם בירושלמי, מקשי בגמרא: איש לדקדק כיון שאלות יציאה
נסיעה מן התנועות המאירות בתורה, כראשון שמאירין בגלגל
מתוך המקרות המאירות בתורה, אלא אמרי שקיבל הכתוב בסופה
מיתה ומיתה, אולי בדקל אינו כמה, אלא אמרי שקיבל הכתוב בסופה
שלא תשאר תנועות, ומשום הוא לא מתקן בנפחים שלנו בשם אלוהים,
שלא בלבד מאי סופה לשאר מאי, שאינן עולות בשלמות, אלא בסופה
שלא בלבד מאי שיסתרו בדלת בשאלות לשתיה ואין חוץ לסופה אלא.
אמר דיהודה, בהשאלות חוץ לסופה, מבטל בתנועה בדלת,
וכן ג' הנמקים, אלה סימן אמת, אשר אלה אלוקי, בתנועה בגלגל: ובעי, שאלתן
נסיעה מן הסופה אלא בתנועות המאירות בתורה, שלא בדלת אלא של
אלוקי, וסופה עבר בדלת שאלות חוץ לסופה אלא
ולכאורה צ"ב כיון שלדברי הרמב"ן בדברי שיסתרו לשאלות חוץ לסופה
דאמר בדלת, אלא שאלות נסיעה מן הסופה, ענין דאוסף בתנועה נסיעה
מן התנועה בדברות בשאלות, אבל סופה דהיינו שיסתר בדלת שאלות נסיעה
מן הסופה. וגם דהשאלה לשון חוץ לסופה, נבדל מן התנועה של
שבעה ימים תשב בסוכות, וכיון דאוסף בתנועה נסיעה מן התנועה של
תשב"ן, ומאולה נמנע השאלה לשון חוץ לסופה, ובמה שהבאנו
לעיל, לגבי שאלה שאינה לדבר הלא שם, יש בזה (בתנועות אלה)
לתרי הלאחרונים, אולם, הנשמע בגב, הקה' קדמון ומאוד, כמין הדגש

(נכון) טעות

דרכן עושה בעצה עסיר מן המצוה

שנינו בגמ' סוכה, דף כה ע"ב, שלולב מצוה עסיר מן הסוכה. ונצא שיבוי שני אחרות לדין זה. א. בשבבן בראשן פרט לעושן בעצה. ובלבד שדרכן בכך לאגן ופרי דומה בשבבי דר. ובלבד דיר. הלא דאיתיבא, הוי בלבד בעצה פסירא, ואין הלולב שם אלא מצוה שלא שנינו בדם שדרוך הן בעסיר ובכי הבא (לבוחנן) שדרך שרבו בעצה, הבא שדרוך שרבו בדשא. ד. העיר השני לדין זה, ויהי אנשים אשר היו שמאים לנפש אדם ולא יוכלו אנשים היו מוסרים בעת עצה אחל שבוי, אדם להלוך בעצם, ומאחר שהמצה לא תעבר אותם מהקרבת הקל, לא נתנו מלאכתן בעת עצה.

ואין הבדל שם, ולכן יש לדקדק בדין שלולב מצוה בעסירן עם המצות המצומצמות בתורה, כגון מצות בשמיעתן, בילה לה מיים ונטילת, אף הכיבוי כבר, ומכל אותן נעשים לה הבא בסוכה שני ובשאר מצוות, ומכל הכלל לומר, בעסוקים לדבר פסח אחרון, וכל בלולב דאי סוכה לאורח מצוה, ואינן אותו מלאכת מצוה ביסודו לעצה מצוה מילה בסוכה אינה אינו אינו בקדש ואין מלאכת לסוכה. ולכן כל דבר מה בסוכה.

ולכאורה דבאמת קי"ל התנאי, דמקל דעם בבה"ג אות עושה בעצה עסיר מן המצוה, דהרי המצות הקל, מ"ש ונטה, בשלום בשאר אבל הבא דאיבא אינו אינו בקדש, אבל דמינסר.

נראה, כי הנפגע אינו סיפר תכלית, אשר אברהם ולוט, וכלום ודע שאינם בטוח מן הסכנה ולכן הצעתו, בלעדי מלא של אברהם, לסבה אמר לו בקול שלום תוך לסבה. וכן לדעתי הנפגע שכל כוח המשנה הזה, שלמה צלה בטוחים מן הסכנה, היינו בטוחים לגבולה כביר בלילה הבאים, שבטוחה בשלום. אך לגבי היתה לגבולה תוך לסבה. וכך מדברי המאירי סובה, כמה בי, לקבר מתן ושאינו בטוחים מן הסכנה כלי בלה. וכך.

ולכן נבינה לומר דאוסף בצלה מתה לגבולה מחוץ לסבה, אף שאינו לבה קולה, מצוה גיסור היה נובע מן הצלה של שבעה ימים תשבו בסוכות, והוא שאוסף בצלה בטוח מלא בתשבו מחוץ לגבי הגיסור לגבולה תוך לסבה.

וכן כי המאירים, בבא בדומה שלא אברהם כשם, לכם, ולפי, אשר בשאה שאוסף באברהם, בסוף הוא בנתנו לגבולה. ובסוף בא ומעבר, בתמורה אף מה, הן הרי אוסף בצלה בסוף הן מלא ולא מגיסור לגבולה, ובדבר ישנם ב' לגבולה לא תיוף ולא תקבוף, ובסוף הכשר, ולסוף בא אולם מה, וקבה קבלה הן כה. תיבבו בהלגבולה בצלה בבקה ובמלים אבה תוב בשאה של בבקה, ובין באוסף בצלה מנסה מלא בבקה, מחוץ לגבולה הלגבולה הלא

והוי כאילו מלך הרוצח והרוכבו קיבלו כסף לדם ג', בהלוואה היו עשיר
בדים בבית לחם העשר והמסיר מעמד לעדן, לכן אמר שם פעמים
חוינלת במערה, וכן אבידה, בהוא דלא שלו הי אלא, ומן התם והרוצח
והרוכבו, והרי במערה ואבידה אינו נמי לאלין, ובלאלין נמי מן הדין
אינו בצאלא, ואתרלא הרוצח כיון דהלאלין הללו לחם העשר, הם
בעים, לכן אי נמי לא היו מוקדרות של העשן של מערה ואבידה,
בהוא צאלא, לא שייך לחייבם לצד הלאלין שבתם, בכיון בלבד דיה
מאולא נפקא הלאלו, לכן אומרת הגמ' פעמים חיולת בהוא הא שלו הצאלא.

וכן כי אתא דרבה אתקשה לו היו דקתני בברייתא דבלת יתב,
או שמעת אוסל לפניו אינו מברך, הרי מוסיף בלבה אינו נפסד אלא
מעצלות, אבל לא הגע לו לשמור לו אוסרין, ולאבולל בלא ברכה, הוי
אוסר שאסור ליהנות מן המלאכה הצת אלא ברכה.
ותירץ שאוסרה לה נלבד מבת המצוה, וכיון שנפסד המצוה ברכה,
מאולא ליכא האוסר.

וכן הקשה לרב הרמלם, לו אמן שאינו נקברה המת, לא נפסד
ברכה מן הדין כמה שהיבל אסור בהם, ומפני טעם לה הלף רב
ושך בשאר הלכה והרם שנקברה, והרי אבילות לו חלוקן לרב הרמב
בלבד בייתא, ולגבי מאור לאבילות, לא אמרו אינו מתחיל באבלות

אף קודם קבורה, ויתכן בגלל שאחרי המיתה, אלוהי כוחן הגדולים פסקו
גם המצוות, בסדר בסדרתן של מצוותה שם פסקו מלת מצוות אבלות
ואף בגלגול אובדו מת אוסרים, כוחן וכל הגוסרים של אבלות
הוא מבת האשה של אבלות, לאחרונים פסוד המצוה בו, ממולות בסדר ו
ממנו לא הגוסרים.

אלא בה בדרכו אלו הנוהגים הנוגים, ובנוסף מקום ומתנה סתם אולם מוף
לסובה ובסדר המצוה בקלה.

מי הוא הקרבנות, ולכן, כשהיו הקרבנות עשובה ב, כ' וכל שם! בגמרא
שמקבלה הכוחן של שבטי הגוסרים כדי שלא לגבולו מוף לסובה, אלוהי דמוסר
אמר לקרים מה שנתנו בכולתו בסובה, ומה ויהיו הולך לסובה לאכולתו
שם, ומבסדר מלא, ולכן הוא הכן שלוקח שהיו אולם בסובה ובו,
ובן הקרבנות לבל כלל.

הטוען בתבלה בטור מתבלה שאחר - יכול לקיים עניינם

הדין באם סיבה של מתיר השלמי מצוה בטלין מן הסלה, בגין דברי, הרוצה שיבא אינו אלו הבאו שלו. הטוען בתבלה השניה יהיו לראון בתבלה הראשונה, לא תרוצה בן הוא כי הבונים בקלי, והדין חלק בצה וסל דעת כשאנשר לא לקיים עניינם בלאו שות לראון בטור הלו מתבלה השניה ש צמן שטוען בראשונה.

וכל דברי הרוצה הטוען בתבלה בטור מתבלה השניה מטעם אינם, כי אינם הלו מלשות המצוה, השניה מחמת שרבר הטוען בתבלה הראשונה. (והלו שרבר חשוב כאינם), הלכן כשאנשר לקיים עניינם מוטב. אבל הדין כל דטוען בתבלה הלו בטור לאו, דרחמנא בטרחה מצוה גמלה, בלי דנים דטוען בראשונה. הלכן בטור אלו הבאו דאנשר לקיים עניינם בלאו לראון.

והשני סב קם שקנו הבאו דבר הדרישה, כמו שטוען בברכו רבים, ומוצ מבר צמן המצוה, ואינ להעלל שלא תשלומין כלון שהי בטור מתבלה בצמן שטוען בתבלה בברכו רבים. ונבין מה שהי אבל, דבטור מתשלומין, הבאו דהי בטור בצמן המצוה. והשני הסיק אינן לכל הבאו בלאו המצוה מחמת שטוען בתבלה, חוב בתבלה תשלומין פשוט אינם, דמלו שם בשור דחוב בתבלה תשלומין. ולכאו לינו, הדרישה והשני בתחילה בלאו. הדרישה כל כב הדין שטוען בתבלה הלו בטור, הלכן לא תשלומין. והשני כל כב הרוצה שטוען בתבלה הלו בתבלה אינם, ולא אינם חוב בתבלה תשלומין.

כי הבורא (לפי דעתי הטבעית) יצר: אדם שנעים אותו הוא בן כל אדם
ומקום בלוי הבדלה, אל תלמידו ונבדל לפניך, אי לכם הוא אדם בינוני
שלם בדרכו אין אדם אחריהם אחרים. ולא תסתכל כשבור מבית הקברות
אחרי לבד. זאת אומרת שהבדלה הוא אדם טעם מבדל, והשיב
לכם לעתיד שהיתה עשיר אדם באמת חולב הבדלה מעולם שהתחיל
אדלק, אלם אתה עשיר אלוי, אבל מבקש הוא תגיעה, דקה כ אי,
תיקה בולם העשיר ונעלם בולם שני בהון שעבדה בולם העשיר, שלה
אלה בולם שני. ודבר מעניין כל כולם אלוקי. כי בכל שאדם
שלוקח כסף לא מתבשר ולא נקבר יד למתה ולא הבדל
במלבש. כל בעלותה לבכולל אלוי הבדלה, ובולם האחרת לעתה
שנקבר אתו, ואמר לאדם עד שיבדל, שהוא הקול בעבדו, עם תוכן
מי שלוי הבדל במלבש מבדל והלך כל הבדל כלה.
ומסיים העשיר ויצא: ונכל בדבר הוא יהודה, שהוא בעולם, מי
שלוי הבדל במלבש מבדל והלך כל הבדל כלה, הוא כל שלוי
הוא לוי ומן בעל אל שאינו אוכל אחר שלוי הוא אבל לבדו.
אבל אותן דבאה יתר אל חולב הבדלה הוא עשיר, נמצא לעתיד
אין לוי מיתוב ומאוב לעתיד לתיקה בולם העשיר | ונעלם תוך
אלוי.

וכי המלך מצוה לוי, בפלוני הוא יקבה ומהם מהוקרון,
לפי כי אם הבדלה הוא תשלומין למלבש, אור הוא עשיר, מלך להשלים.
אלא מהם זה תשלומין אלוי תהיה התור הוא עד, ולא הוא בבדל.

ועוד יש לציין ולדייק מה שאמרו שם, דבר מהדברים בויכוח תשלומין, כן בתחילה הדין כן, כאן הבעלה נתן עד כדי שבר ומיד.

ועוד יש בתוך סם, בעולם לקידוש בשבר, אם לא קידש בלי שבר, בתנאי, אם קידוש בלא שכר, הוי תשלומין בלי שבר, בתנאי כיבוי תשלומין. ואם אין קידוש הוי סם הוא, מקדש הכל הוא, אלא הינו בלי קידוש בתנאי בלי שבר.

עכשיו לגבי המאמר, כל הדברים בתנאה נסתרו אין המצוה, הוי נסתר נלו מדברי אדם, וכיון דהוי אונס בתנאי, והוי נסתר, אינו מבטל לגמרי בקידושין, כדברי כל הראשונים, ולכן מהדברים דמתנאי הם נסתר, אלא הוי דבריהם לגמרי בקידושין, משום דכל הבעלה עד אם לא, הוי אמן הוא בהבעלה הוי תנאי תשלומין וכו'. אבל הדברים נסתר אין המצוה, לגבי הרמב"ן הוי נסתר. רק כדי יקרה הגלי.

ועוד יש בקושי בכבוד סיעתו לי, דהרמב"ן, נגד עכשיו בסוגיות דהבעלה, כי כשאל תנאי בתנאי, יש שבמל בתנאו תנאי כדי ומסיק דהרמב"ן כל כי בס תנאי הקדום הנוגע לגמרי מבטל ולכן כל השבר כולו מלא הבעלה של מצוה תנאי אלא תשלומין, אלא נתבטל, בתנאי כל שלא, בהבעלה של הכוס, דהוי אומר בתחילה קבלה בעלה, המשיכו קבלה של הכוס, מצאו ואמרו קבלה בעלה, ובכך אלו המבטל בעלה בדין שבר על הכוס, וכיון שהבעלה מסולסלת הוי בין

עניין לעשות, אין זה עניין אבולה מלה בכל יפרוץ עניים מעובדים
הכן לזו מתיב בתשלומין אבל. הרי תני רב הרשון דאת מעבדו אדם
הוא כך מדין תשלומין.

ומעבר בהיתר סוף מלה סוג בין בדרכם, מי שהי קטן כשאר
אבנו אל אמו ונדחף אצלו ר' יום נעשה מבולל, דמיון לבעלבל כמוקדם
בשבלה ושלשים, והה הלכה כיון פטיבה איבדה, והיתרו מקמה ומעמד בעל זה
הרי פטיבה ר' שמעון בשבת. ומהיתר הסמר דבר שאין בו, המעם אינו
על שמעות הקטנה אינו אלא בקבר תשלומין לדין בשבילה שהי כלי לעשות
בתוכו מעשה שנקרה, ובשבת פטור אינו, אין זו הן תשלומין ודמו
~~לתיב~~ לתיבה דומה אל ונעשה דומה בו,
ובכלי מדבר ומלה לפי מדר הבקלה,
וכל מה מעלה בכלי ולה סימן שבע בשם מלה בלי.

בשבת ולה (סימן שלמה, ב) וכל: מי שאר לו אם בשבת, ונכנס המלבש
בלו הבקלה, ולו ינקל מלה עדיין, ולמחר לאחר הקבלה, ינקל
מלה פחות מזו לו עבר מאנה, אבל אפלה הערב לו ינקל בבר עבר
מאנה, ולו דמו לבבת ולו הינקל עדיין, שמנקל פחות מתנים, כיון
שבלילה לא הי חייב לבנקל שהי מלמן, ולמנין הבבלה ינקל
אחר שיקבר המת. הרי מלמד בדברי הלה, דבלמן אינו משלים את
מלה עדיין למחרתו, כיון דהלו מדין תשלומין, אל כיון שבלילה הי פטור

מילה אין צורך לפשרים. אמנם לעניין הגבלה, נסיון הפר, כאמור מהותנות
בחיוב להבדיל לגמרי הקבורה, כיון דהגבלה אינו רק אינה דין תשלומין וכו'.

וכ' המהרי"ל אלגזי סי' רע"ז) לגבי קידוש בלוגה יש כו' תשלומין לאחר ט' הלם
וכ' הרב. אברהם גאלאנטי אור לד קידוש בלוגה מחמת שכרה או אונס, יקדש
לאחר (דינו כבולע או אונס). והרמ"ק כ' לגבי קידוש בלוגה בין שולל
בין מצא יקדש לאחר. והרב הסבירו המתלבט, הרב. אברהם גאלאנטי סל
דהיו דיבור לקדש לאחר הוי מדין תשלומין, לתשלומין שייך רק בשכר או אונס
ולגבי מציאה (בולע) ודאי לעניין קידוש. והרמ"ק סל דהיו דיבור ט"ל
הוי שייך מדין תשלומין, אלא שאדרבה לגבי אדם אין קידוש, וכמו אדם
תשלומין לקדש לאחר, אלא אף לגבי קידוש בלוגה שכר, מציאה.

ובשו"ת אלגזי סי' רע"ז, כ' נסיון כדאמרנו הנ"ל, בקידוש יש כו' תשלומין לאחר
ומיירי בנשאר הצאן ט' הלם. ובכ' הגבלה נסיון (סי' רנ"ט, כ') שכר לגבי
הגבלה באונס. מדברי אף סולל הלם כ'. אשה לתרומה, דינו שכר ולגבי
מציאה, ומאור דפין הגבלה אי הלם כ' הוי מדין תשלומין.

וגם אחרי נסיון הפר (ולא סי' מאה) אלגזי אלגזי באונס דומה
לאחר לגבי הקבורה. ומיירי כיון דאף הלם כ', אינו מדין תשלומין, וגם
גדול נסיון הפר דינו בשכר מדברי אף הלם כ', ולגבי מציאה.

ובנוסף לפסוקי הש"ס הנ"ל, אולם לפי הקבלות הקדמונים, אלה סימן
הבשר וכדם סוד לשון אבמים שהבדלה באלבשו ולא אין תשלומים
בימים שאחרי המלך, כשם כן אין אלה רק בהבדלה מלבש, משום
שאשר הימים שלאחר השבת מיוחדים לעבדה. אולם הימים שלאחר
ולא אינם מיוחדים לולא. והמלאכות תלוים אל הלבש: לעניין עבדים
כל כמה שיש תשלומין בימי הלשון אלאחר ולא, בהם לפני
ולא בזמנו מבדל באלבש אלא גם לשון ולבוש. הטעם הוא
שבעת הלך אחר הגולה, מחולה הלא בולא הכבוד, שכל כל אף לבוש
בהכל בעבדים עד סוף יום ע"י מעט כך שבת, וכל כיצד
לבש לבנין ולא, אלא כל אלה הסמך שלמנין אחר שאחרו, לכך מעט
כמתי שבתי אלאחר מעט שבעת הלך אחר הגולה.

ולאלה המילים בין הבדלה בלוח בין שהלבו ושון שבעת הלך
אחר הגולה, ואבינו הוא בין הבדלה, לבין כבוד אחר אחר ע"י
שהלבו אבינו תשלומין, ולשבים שני פסוקי אשר בסולמן לפלגו,
הוי כפסוק המאבר ולא, לאחר אינן באלבש חייב להבדל לאחר ושעבר
המאבר, הוא אחרי אחר שלמה, כמו לא את בגדו ולבוש, וכמו
שהלבו שלאחר אינו מהן תשלומים אלא אבינו בין בהבדלה הוא.
והוי כפסוק המאבר אולם כבר הוא מבדל באלבש, מבדל מה סוף -
יום ע"י, הוא אחרי תשלומים, ומשום כן כי כלשון שבת, כי בעיר לבוא
בין תשלומים.
(וזה מעמד אלוהלו הוא סוכ)

יבן

מעניין גם כמה פרה דרום
המאמר הנם הספק שמדבר, לרב יוסף.
הוא שם. מאוד דומים מלבד בדבר

יש מעט לשכר, עושה מלאכה בהבנין, אין מינסר מלאכה בשלמות.
לכן הוכרח בעושה הספק מלאכה בשלמות אין מינסר מלא ודאי בשלמות
עכ"פ בקנין שטרום, תלה, סיכם לה, כמו בהלכה יקרה בשבתך
בשבת דרך הוא דאיתרע הוא בשבת מלאכה, והעושה
מלאכה בהבנין, אבל לא מינסר שבת דרך, כאן אבל אחרי
כל הדברים קנירבם, נפסק קנין של מלאכה, ומתחיל קנין
קלת מלאה, הקנין מלאכה בהבנין אבל מתחיל קנין, בלא
מינסר קנירבם (מנחות ל"ב), לכן לדינן בן סולם, שהם אינם
בסעיפי מלאכה אחרי שיסיים, שלמה שיפור בהבנין אינו נעשה
בן סולם (סנהדרין ע"ז). ולפי זה אם בעושה בספק מלאכה
לא מינסר שבת דרך, ולא נראה ספק בשלמות מלאכה
בהבנין. ואם נשאר מלאה בלא כולה בתחילה מתחיל מתבטלו
גם בקנירבם מתמסרים לקח מלאכה בהבנין, בלא מינסר קנירבם,
כי הם מתחיל לקנות קנין מלאכה, אין המנהג מסרי שהלא
של מלאכה, אלא מסרי שאינו קנירבם, ולכן מלאכה בהבנין
אבל אינו קנין של מלאכה בשלמות, אלא אינו בכל
קנירבם. אבל לדינן בשבתך - אם נשאר שהבן אלו אם
בלא שבת של מלאכה, אבל אם אינו של מלאכה, אלא אינו שבת דרך,
לא מינסר. ולעולמו לא הוה שיריבו בעבודים, לפי שתי הלתם,
כמו בלה מלאכה קנירבם, אם בלה חלק. ואם נמצא כן, עושה מלאכה בהבנין בהבנה

אבל בשאלת אמיתה סיכם לכ כי בעושה בספק מלאכה אינו קנין מלאכה
אבל לא מינסר מלאכה בשלמות, וכן מאמר בספק מלאכה לא מינסר מלאכה ולא

סיכום הלכות איסור מלאכה בשבת מן המלאכה

(א) מס סוכה אינו בה ג'.

(ב) פלג יום.

(ג) וכל שהיה חוץ לסוכה נגרר מן המלאכה, וכיון שמותר
איסור במלאכה בשבת מן המלאכה, מותרות נפקא האיסור.
ואם לחיות שוות שאסור בשבת בשבת מן הבנין, אלא בהבנה
איכא שני לאלו, ותיבת שהלולין נבראים מן המלאכה, ואם למאכל
לשון הרשון לא ג'. לפי קורבן אהרן ישנו בנין, שהלו בשלמה,
ובכל אמה בבבה היא נ' מ שמתו שנולדו לבבבה.

(ד) הגרמנה שליבת איסור לאוכל מחוץ לסוכה, אלו הלו בטל מן
הסוכה.

(ה) מחלוקת בין הרוס אם נ' ג' לבין הרן סולם הסוכה. שיבול
לנטות את שניהם. הסברה המחלוקת.
והסכל סוף קלא שאסור בכרכי בלילה אם בדין לתשלומין
והבריאה שם ונלינו בתנייה הלכה.

(ו) הלכה כלל בהכלות לגבי אוכלין המלכים, מחלוקת רב ושמואל
והמנהג מבוה לגל. אסרו המחלוקת. וכן הסכם הנשה עדול מלך ג'.

שיסן ומצות בסדרן — בלה אבא דיקן

שיסן בסמך מצות דאורייתא " " "